

Arrest

nr. 149 534 van 10 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 6 september 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 mei 2010 en op 3 september 2010 dienen verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 9 december 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienden geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Verzoekers dienen op 7 mei 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarbij medische aandoeningen in hoofdte van verzoeker B.D. worden aangehaald.

1.3. Op 4 augustus 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.4. Op 25 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekers op 7 augustus 2013 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.05.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

B.D.

(...)

P.B.

(...)

+ kinderen

D.N.

D.A.

(...)

nationaliteit: Mongolië(Volksrepubliek)

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 04.08.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor B.D. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 23.07.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkenen nog lopende is, 13qq nog niet afgeleverd, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.”

1.5. Op 6 augustus 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoekers de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies). Verzoekers worden hiervan in kennis gesteld op 9 augustus 2013. Deze bevelen worden niet aangevochten voor de Raad.

1.6. Verzoekers dienen op 5 december 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 12 maart 2014 onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde ten aanzien van elk van verzoekers tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Deze bevelen gaan tevens gepaard met een beslissing tot het opleggen van inreisverbod voor een termijn van drie jaar (bijlagen 13sexies). Verzoekers worden hiervan in kennis gesteld op 6 mei 2014. Deze bevelen en inreisverboden worden niet aangevochten voor de Raad.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Dit belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

3.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers van ambtswege uit de wettelijke registers werden afgevoerd. Krachtens artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1991 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er dan een vermoeden dat verzoekers het land hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Verder blijkt uit het administratief dossier, dat verzoekers, behalve de oudste dochter N.D., allen naar Mongolië zijn teruggekeerd. Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van verzoekers, op uitnodiging van de Raad, dat verzoekers, met uitzondering van de oudste dochter, naar Mongolië zijn teruggekeerd.

Aangezien verzoekers, en met name verzoeker B.D., geacht worden het Belgisch grondgebied te hebben verlaten en artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat enkel “*de in België verblijvende vreemdeling*” in aanmerking kan komen voor een machtiging tot verblijf, geven verzoekers geen blij van een actueel belang bij hun vordering.

3.3. Ter terechtzitting houdt de raadsman evenwel vol dat verzoekers toch nog belang hebben bij hun vordering. Hij verwijst naar de lange wachttijd die is verlopen tussen de ontvankelijkheidsbeslissing en de ongegrondheidsbeslissing en de lange behandelingstermijn bij de Raad en vraagt zich af in welke mate er dan nog sprake is van een vrijwillig vertrek. Hij benadrukt voorts dat in het verzoekschrift een schending van artikel 3 EVRM is aangehaald en dat deze schending een daadwerkelijk rechtsmiddel behoeft.

De Raad stelt vast dat verzoekers, na de bestreden beslissing, op 9 augustus 2013 in kennis werden gesteld van de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies) en op 6 mei 2014 in kennis werden gesteld van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) alsook van de inreisverboden (bijlagen 13sexies). Verzoekers hebben op geen enkel moment gebruik gemaakt van de openstaande mogelijkheden, zoals in de wet voorzien, om deze beslissingen aan te vechten. Zij hebben de beschikbare daadwerkelijke rechtsmiddelen niet nuttig aangewend om hun grief op basis van artikel 3 EVRM te laten gelden. De raadsman kan ter terechtzitting geen uitleg verschaffen omtrent de

keuze van verzoekers om de bevelen en de inreisverboden die dateren van na de bestreden beslissing niet aan te vechten.

Voorts moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing een negatieve verblijfsbeslissing betreft. Om in aanmerking te komen voor een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, blijkt duidelijk dat een verblijf in België een essentiële voorwaarde is. Nu verzoekers niet meer in België verblijven, komen zij niet meer in aanmerking voor een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de grief van verzoekers op basis van artikel 3 EVRM, zoals ontwikkeld in het verzoekschrift, verbonden is met een kritiek op de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer van de toegankelijkheid van de benodigde medische behandeling en medicatie in Mongolië. Verzoekers menen dat niet voldoende rekening werd gehouden met de problematische financiële toegankelijkheid van de nodige zorgen en medicijnen in Mongolië.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de gezondheidsstandaarden in het land van herkomst niet dienen te voldoen aan de gezondheidstandaarden in de verdragsluitende Staat. Het gegeven dat de omstandigheden voor een verzoeker minder gunstig zijn in het land van terugkeer dan in de verdragsluitende Staat of dat de beschikbare behandeling van mindere kwaliteit is, is dan ook geen doorslaggevend element. Noch het feit dat een beschikbare behandeling aanzienlijk veel geld kost, noch het gegeven dat een medische behandeling moeilijk toegankelijk is omwille van logistieke, praktische, financiële of geografische redenen, zijn op zich doorslaggevende elementen in de beoordeling van het Hof. (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland, EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60, EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 29 juni 2004, nr. 7702/04, Salkic e.a. v. Zweden; EHRM, 27 september 2005, nr. 17416/05, Hukic v. Zweden en EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit rechtspraak van het EHRM blijkt aldus dat het volstaat dat de benodigde medicatie en behandeling aanwezig zijn. Het feit dat de benodigde medicatie of behandeling moeilijk verkregen kan worden of moeilijk toegankelijk is, is derhalve geen beslissende reden om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoekers niet betwisten dat de benodigde medische behandeling en medicatie aanwezig zijn in Mongolië. Daarnaar gevraagd, geeft de raadsman ter terechtzitting aan geen contact meer te hebben met verzoekers in Mongolië. De vraag van de Raad of verzoeker B.D. heden toegang heeft tot de benodigde medische behandeling en medicatie in Mongolië, kan de raadsman dan ook niet antwoorden.

Gezien de terugkeer van verzoekers naar Mongolië, behoudens de oudste dochter N.D.; het niet-aanvechten van de bevelen om het grondgebied te verlaten en de inreisverboden die dateren van na de bestreden beslissing bij de Raad ondanks de beschikbare daadwerkelijke rechtsmiddelen waarbij niet wordt verduidelijkt waarom hiervan geen gebruik werd gemaakt ondanks dat verzoekers blijven vasthouden aan een grief op grond van artikel 3 EVRM; het feit dat geen actuele informatie kan worden gegeven over de huidige toegang van verzoeker B.D. tot de nodige medische zorgen en medicatie in Mongolië en de hoge drempel die het EHRM hanteert ten aanzien van zieke vreemdelingen in het kader van een grief op grond van artikel 3 EVRM waarbij het vraagstuk naar de toegankelijkheid van de medische zorgen geen beslissend element is, wordt een verdedigbare grief op grond van artikel 3 EVRM niet aannemelijk gemaakt.

In de afwezigheid van een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM, kan bijgevolg een schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel niet nuttig worden ingeroepen noch worden weerhouden (zie EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 288).

3.3. Wat betreft de oudste dochter, verzoekster N.D. die nog in België zou verblijven, stipt de Raad aan dat in de verblijfsaanvraag van 7 mei 2010 enkel een medische aandoening in hoofde van haar vader, verzoeker B.D., werd aangehaald. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster zelf een medische problematiek heeft voorgelegd noch blijkt dat in haren hoofde een standaard medisch getuigschrift werd gevoegd bij deze verblijfsaanvraag. Bijgevolg moet worden vastgesteld verzoekster N.D. geen *“in België verblijvende vreemdeling [...] die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate*

behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft" is die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf op grond van deze wetsbepaling kan aanvragen. Deze wettelijke bepaling is duidelijk en biedt geen ruimte voor een interpretatie als zouden ook gezinsleden van de zieke vreemdeling dergelijke medische verblijfsmachtiging kunnen verkrijgen. Het is duidelijk dat enkel de vreemdeling "*die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat [...]*" valt onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nu de verzoekster N.D. zelf niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet valt, kan zij ook ingeval van een gebeurlijke vernietiging van de thans bestreden beslissing niet worden toegelaten tot een voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er wordt niet aangetoond dat zij bij de ingediende vordering een persoonlijk en rechtstreeks belang kan doen gelden.

3.4. Gelet op het wat hierboven wordt besproken, dient de Raad te concluderen dat verzoekers derhalve thans het wettelijk vereiste actueel belang ontberen bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES